

gøre ændring i de hidtil gældende regler, kommer den nye bestemmelse fuldt ud til anvendelse.

ad 4) (lovens § 7): Efter banklovens § 7, der fastsætter den mindstestørrelse, som en banks egenkapital af soliditetsmæssige hensyn skal have, beregnes egenkapitalens nødvendige størrelse i forhold til bankens samlede gælds- og garantiforpligtelser, altså med udgangspunkt i balancens passivside. Egenkapitalen er en sikkerhedsmargin for risikoen på de aktiver, hvori bankens midler er anbragt, og der kunne derfor rejses spørgsmål, om det ikke ville være det rigtigste at fastsætte denne sikkerhedsmargin i forhold til balancens aktivside. Da de forskellige aktiver imidlertid ikke er behæftet med samme risiko, kunne en videreførelse af denne tanke lede til, at aktiverne måtte opdeles i forskellige grupper og kravene til egenkapitalen bestemmes på grundlag af en for hver gruppe fastsat risikoprocent. En på dette princip opbygget lovregel ville blive meget besværlig at arbejde med i praksis, og man er derfor blevet stående ved det nuværende princip, der iøvrigt også er det, der er lagt til grund i de øvrige nordiske banklove. Man har imidlertid fundet, at der på balancen er forskellige poster, som det må være berettiget at bortse fra helt eller delvis. Dette gælder således 1) lån, som banken har optaget i Danmarks Nationalbank, dog højst med det beløb, banken har indestående på folio i nationalbanken, 2) garantier, der er sikret ved tilsvarende indskud i banken (hvis disse 2 poster medregnes, bliver der faktisk tale om en art dobbeltregning) og 3) den i forslaget § 11, stk. 3, sidste punktum, jfr. stk. 4, nævnte særlige tillægsbeholdning. Garantier er kun virkelige passiver i det omfang, i hvilket de gøres gældende overfor banken, og erfaringen viser, at garantier kun sjældent bliver effektive, og det vil derfor være berettiget kun at medregne garantier, der ikke er sikret ved indskud, med en vis brøkdel, efter forslaget 50 pct. Endelig må, så længe lov nr. 453 af 25. november 1950 er gældende, kunne fradrages de beløb, som banken har indestående som bunden opsparing; herom er der i sin tid under forhandlingerne om denne lov givet bankerne tilsagn.

Det kan oplyses, at efter den norske banklov bortser man ved opgørelsen af gældsforpligtelserne i denne forbindelse helt fra garantiene, medens de efter finsk lov kun medregnes med halvdelen.

Pr. ultimo december 1953 udgjorde de danske bankers samlede gælds- og garantiforpligtelser 8 291 mill. kr. (heri ikke medregnet konti for bunden opsparing). Den efter gældende lovs § 7 krævede egenkapital er således 829,1 mill. kr. Bankernes faktiske egenkapital pr. samme dato var 900,6 mill. kr. Den

nu foreslåede ændring i § 7 bevirker, at de gælds- og garantiforpligtelser, i forhold til hvilke bankernes lovpligtige egenkapital skal beregnes, vil blive reduceret med mellem 300 og 350 mill. kr. og den krævede egenkapital altså med mellem 30 og 35 mill. kr. eller med mindre end $\frac{1}{2}$ pct.

De samme betragtninger, der ligger bag forslaget om forhøjelse af kapitalkravene ved stiftelsen af nye banker, gør det naturligt også at skærpe kravene til de bestående bankers egenkapital, og man har derfor i overgangsbestemmelserne i § 2 foreslået, at de banker, hvis egenkapital ikke udgør 500 000 kr., inden en vis frist skal bringe deres egenkapital op på dette beløb. Denne bestemmelse rammer 10 banker, af hvilke de 5 dog har en egenkapital på over 400.000 kr. For at præcisere, at dette beløb er minimum for egenkapital for alle banker, foreslår man, at der i § 7, stk. 1, l. punktum, indføjes „og mindst 500 000 kr.“

Man har overvejet at fastsætte det beløb i egenkapital, der bør stræbes efter, til 1 mill. kr., men er dog meget tilbage herfor, idet ikke mindre end 28 banker har en egenkapital på mellem $\frac{1}{2}$ og 1 mill. kr. Det tør dog formentlig påregnes, at også disse banker vil bestræbe sig for at forøge deres egenkapital mest muligt for derigennem at blive i stand til at løfte større opgaver end hidtil.

ad 5) (lovens § 9): Ifølge den gældende lovs § 9, stk. 4, må en direktør eller en filialbestyrer i en bank ikke selv drive eller deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed, hverken som indehaver, bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde. Da der, særlig i de større banker, er sket en udvikling i retning af en udvidelse af den personkreds, der deltager i en banks daglige ledelse, og da de hensyn, der har gjort det betænkeligt at tillade, at direktører og filialbestyrere deltager i anden erhvervsvirksomhed end banken, også gør sig gældende for den således udvidede personkreds, foreslås dette forbud udvidet til også at omfatte vice-direktører og underdirektører. Samtidig foreslås det præciseret, at også bestemmelserne i den gældende paragrafs stk. 3, stk. 6 og stk. 7 gælder for vicedirektører og underdirektører.

Bestemmelserne i den gældende lovs § 9, stk. 5, åbner adgang for en banks bestyrelse til at gøre undtagelse fra forbudet i paragraffens stk. 4, idet det under visse nærmere angivne betingelser kan tillades direktører og filialbestyrere dels selv at drive og deltage i anden erhvervsvirksomhed, dels at være medlem af erhvervsdrivende selskabers bestyrelse eller repræsentantskab. Da de forudsætninger, under hvilke undtagelsesbestemmelserne i sin tid indførtes, næppe længere med fuld vægt gør sig gæl-